

עין משפט
נר מצוה

רבינו חננאל

ואקשינן, סדר תענית
 סכלו וביכולהו מציגין
 את החובות, והנציג שם
 הראשונה
 תענית [שבתונים] נכנסין לבתי
 נכנסין
 ולמדרשות
 שמתפללין
 כדרך
 שמתפללין כל השנה, שבע
 אחרונות מציגין את
 החובות לרחובת כל עיר
 ורע, ושני ב' פסא, כענין
 מציגין את החובות בשבע
 אחרונות כל שנה
 אידך, [ואמאי אין מתפללין
 כל הקטן, תענית ד' אומר
 בגדולה מתפללין כל
 הגדול, שנאמר ואומר
 משה אל אהרן ואלו
 אלהו ואלו חובותי, ומה
 ואלהו מתפללין כל
 הקטן, ורקעו מן מתחלה
 נתקבל הנחם ואחריו הנה
 ושענין, תענית אדם
 נתת מאד ענין ראש השנה
 חשיבותו ארץ ד', דאמרין
 ליה תעניתא קמי קדושא
 כדן ערף אלמכע דמיני
 אכילי ללחם, ולמה אין
 נטון תעניתא ואב בית דין
 הם בעצמם על ראש השנה,
 שהתעניינים על תענית
 גדול יותר מהתעניינים
 [לעצמם], כלומר בשרה
 גדולה היא, כפי שיוכל כל
 לבו.

(א) וְלֹא-תַעֲזָב וּלְאִיתָמָר אֵשׁ
וְלֹא יִדְבַר מִסָּה וְכו'.

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. ויאמר משה אל
אהרן
ולאיתמך בניו ראשיכם
אל תפריעו ובגדיכם לא
תפרמו ולא תמנוו ועל
כל העדה יקח ואחיכם
כל בית ישראל יכבד את
השקפה אשר שוקף יי:
ויקרא י

הגהות הב"ח

[illegible]

גליון הש"ס

רש"י ד"ה מניח תענית
נכתבה. עין לעיל דף יב
ע"א רש"י ד"ה כללו:

הגהות הגר"א

[א] במשנה ומקטע ז"ל
תקטע (ויכ"ה במשניות):
[ב] גמ' וכל אחד ואחד
מתן כ"ל ושנתיים מוקף:
[ג] שם כל א"ר א"ר
כ"ל: [ד] שם כל א"ר
מתן בראשו אחד כ"ר כ"ל
ושנתיים מוקף:

רבינו גרשום

ואפי' בקטייתא, כלומר, דתני בסתם מוציאין את התיבה, דמשמע אפילו בראשנות.

כמה עזמה: ה"ג ולא ענו אחריו אמן
ונסתת אומר להן על כל צרכה וצרכה
והיינו נוהגין. שלא לענות אמן: אלא
בזמן שביט המקדש קיים כשמתפללין

בזהר היות נכסין בדרך שער
המורה. לפי שלא היו עוין אמן
הבמזל כדאמרין בגמרא (לקמן דף טו:)
ואין לומר לא היו נוטין ק' לקבוע
במקדש דודאי חוקעין בגבולים
לדמוכח בטלה הן מסכת ומסכת
לראש השנה (דף טו: טז:). אפי'
שחשבה. של אותה שבת: ולא
לשמיטין. שעדין אין מתורין
כך. ובגמרא (לקמן דף יא.) מפרש שמה
מכבד המעודה על אנשי בית אב שהיו
עובדין אותו היום ובאיש הן למעשה
ואם היו מתענים (ו) לא היה להם
לעמוד בערכה: אנשי בית אב.

ההמשמרה מחלקת לשבעה בתי אבות
בכבוד שבעת ימי השבוע בית אבות ליום:
[משמרה] אחד כהנים ויום
הישראלים הקצונים ועומדן ומתפללן
על קרבן אחים שיתקבל לרצון
ועומדים לשם שבעה עבודה דהיא
קרבנו של אדם קרב והוא אינו
עומד על גביו, וכולהו מפרש בפרק
[מסורין] (דף כ"ט.) מוסרין לשם יין.
אבלו גבי תענית אימרו אלל אנכי
דמייירי בכני משמרה מימי לה:

[illegible]

האדם להספיק בחמישי ולא בערב
שבתה מפני העושה: **כל הכסוב**
וימנעו לה להסענא וימנעוהו
הדחמירי טפי ללא למיספד ואזון
אזון ואקריס הכספד לפני אקור
המבוסס דילמא אחי למיעבד ביו"ט
גופיה: ולאחריו מוסר. רכיון שעבר
יוס לא חסיין. ואזון שאין חמירין
ליעלס הכספד אלא דלא להסענא
אם לא חסיין ביו"ט: **כל הכסובי** אם

חמישי ואחת לשנה ספורים שאל
זרעו יחדשים. דלוקרי מועדתי:
 מועד לא כחיו ביה יום משה
 יומיו חכמים אע"פ שלא היו כוחם
 אה אהיה צדקתם: **י קטנ נמי**
 ולא גרסינן אפר מקלש. אפר
 אלא אהרן ואל אלעזר וגו'. הא נמי
 ל **איש ארינו** כו'. דקמי ונמנ
 אלא כל אחד ואחד דנמנל כו':
 למחצית

וגומר כל הברכה. כל אותה תקעו בני אהרן תקעו. חזן והוא השמש ולא שלית לבור כשער מזרח ובהר הבית. כל

א ור' חנניא בן תרדיון שעבר
בה וגמר את הברכה כולה
אמן תקעו הכהנים ^א ותקעו
אברהם אבינו בהר המוריה
וישמע בקול צעקתכם היום
אהרן הריעו מי שענה את
סוף הוא יענה אתכם וישמע
היום הזה ^ב *וכשבא דבר
מזרע לא היינו נוהגין כן אלא
ובהר הבית שלש תעניות
מי משמר מתענין ולא משלימין
לא היו מתענין כלל שלש
שמר מתענין ומשלימין ואנשי
ולא משלימין שבע אחרונות
מן ומשלימין דברי רבי יהושע
שלש תעניות הראשונות
היו מתענין כלל שלש שניות
מתענין ולא משלימין ואנשי
מתענין כלל ישבע אחרונות

אב מתענין ולא משלימין
לא בימים 'ואנשי בית אב
עמד אסורין מלספר ומלכבס
במגילת תענית דלא למספר
לאחריו אסור דלא להתענאה
חריו מותר ^{יז} אין גזרין תענית
השערים אלא שלש תעניות
ולא אחרונות ^{יח} אין גזרין
ובפורים ואם התחילו אין
על פי שאמר רבן גמליאל
עה באב שחל להיות בערב
התיבה כח' ואפילו בקמייתא
לכית הכנסת ומתפללין בדרך
מציצאין את התיבה לרחוב
הנשיא ובראש אב בית דין
אמר מקלה הן מביאין אמר
זנות תנן: ובראש הנשיא:
בראשו איני ^{יט} (והתנן) ^כ רבי
מתחילין מן הקמן בגדולה
לא אהרן ולאעזר ולאיתמר
חלה נתקלל נחש ואחר כך
לא לדידה דאמר להו אתון
דוד ואחד ^{כא} ^{כב} (נוטל וגותן)
(וגותן) בראשו נשיא ואב בית
שנא דשקיל איניש אחרינא
יזנו דומה מתבייש מעצמו

י שתי סעודות גדולות אחת (א) המענות וידעין שאני אלא מפני ההמשך אין מפקחין דאף על גב דמוקד לערב: (ב) מגילת טעמים נכתב: מקרא: (ג) אפילו כמקרא: מולי"ה" גמרא ונותנין אפר על גבי ידיו בעלמא שלא לפרענות וידבר משאמר להו חתון משיביו טפי כו': דאחר וגבי שאר כל אדם לא תני נ

כלומר ואפי' בג' תעניות הראש
ומר במתני' דמוציאין את התיבה לרחוק
בז' ורמינהו והתניא ראשונות ושניות
בדרך כל השנה כולה כלומר שיאמר

לל השנה וקשה
ש"ק (דף י"א)
תענית שניות
אלה שצלו
בעשית מלאכה
יית מלאכה הא
נה זה חזק שזן
במעלות היו
קשה לדמירין
במעלות נמי
לא לא מיימי לה
י"ל דהא דקאמר
כל הנהגה ללו
בית קאמר אלה
בדרך כל השנה
את המביה
עיר:

אלו ואלו מח
וחכמים אומ'
אלו ואלו לא
אנשי משמר
נבי ב' ואלו
היו מעטס אדם
ספר היו לזכרון
היה ענמות:
נמקוס

ומתענין ומשלימין ואנשי ביר
 מותרין לשחות יין בלילות ואנשי
 לילה אנשי משמר ואנשי
 יריו מותר בבור השבת כל הכת
 ותר ר' יוסי אומר לפניו אסור
 חילה בחמישי שלא להפקיע
 וחמישי ושני ושלוש שניות ח
 אשונות בחמישי כך לא שני
 יבור בראשי חדשים בחנוכו
 יכן גמליאל אמר רבי מאיר
 דה היה שאין משלימין וכן
 תר תעניות כיצד מוציאין א
 עניות ראשונות ושניות נכנסין
 השנה כולה ובשבע אחרונות
 אפר על גבי התיבה וברא
 נטול ונותן בראשו רבי נתן א
 נתן גמי מתניתין אשבע א
 אחד ואחד [א] [ב] (נטול ונותן)
 מתחילין מן הגדול [ג] ובקלל
 גדול שנאמר ויאמר משה
 ין מן הקטן [ד] אדרם (מר)
 אח"כ נתקלל אדם הא חשיב
 עי עלן רחמי אכ"ע: [ה] (כל
 ב אדא) וכל אחד ואחד [ו]
 אינהו ונינהו בראשיהו מא
 ר רבי אבא דמן קסרי

בעלי חיות שקוּיִן למוֹאֲזֵי יוֹם
 וּמִשְׁפָּעִים הַשֶּׁכֶר אֶל מִשְׁהַחֲמִילוֹ
 לֹא תִּהְיֶה מִקֹּדֶשׁ לָכֵן וְיִכְנֹס בֵּין
 לַיָּמִין. לִהְיֶתנָהּ כֹּל הַיּוֹם אֵלָּא אֲחֻלֵּי
 כָּל הַדְּמוּז בְּמִנְיֹתָהּ תִּהְיֶה כְּאֵלֶּי
 כִּי־בִּדְבָר תִּהְיֶה אֲחֵרוֹת קֹא מִי
 אֲפֹרָה שֶׁל יִחָק (דְּלִקְטָמִּי): **בְּדוּלָה**.
 נִשְׁאֵר וְאֵב ז"ר כִּי־שֶׁאֵשׁ תִּשְׁתַּיֵּחַ הָאֵר
 עַל רֹאשׁ הַנֶּשִׁיף כִּי דִמְשַׁע עַל יָד

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones